

Barnga: een test in persoonlijk communiceren

Bij het Barngaspel (zie <http://www.forum.nl/pdf/barnga.pdf>) wordt de groep verdeeld in kleine groepjes. Ieder groepje krijgt een kaartspel en een blad met spelregels. De afspraak is dat niemand mag spreken.

In een eerste ronde spelen de groepjes het kaartspel volgens de regels zoals ze die hebben gekregen. In een tweede ronde schuiven twee spelers per groepje door naar een volgend groepje. Dit alles nog steeds in absoluut stilzwijgen. Alle groepjes beginnen opnieuw te spelen. Maar al gauw blijken er vergissingen te zijn, spelers die elkaar niet begrijpen ... Er volgt nog een derde ronde waarin doorgeschoven wordt.

Tijdens de nabespreking blijkt dat ieder groepje verschillende spelregels heeft gekregen. Dit zorgt ervoor dat deelnemers tijdens het spelen en echte cultuurschok ervaren en dat zorgt voor de nodige frustratie. Dit gevoel wordt versterkt door het gegeven dat men hierover niet (verbaal) kan communiceren met elkaar.

Enkele reacties:

- “Ik wilde stoppen, ik werd echt kwaad”
- “Ik dacht dat de anderen bewust tegendraads handelden”
- “De anderen deden echt moeite om het mij uit te leggen”
- “We zijn spontaan nieuwe regels gaan maken”
- “Telkens er verwarring was, begonnen we opnieuw”
- “Degenen die bleven zitten aan de tafels, legden de anderen hun regels op”
- “Toen ik de regels niet begreep, dacht ik: laat maar zitten”

Bij de deelnemers aan het spel komen heel wat gevoelens naar boven: men wil afhaken, men wordt boos, men begint te twijfelen aan zichzelf ... Er worden parallellen getrokken met ‘vreemdelingen’ in de samenleving: mensen die de spelregels en de taal evenmin kennen. Het feit dat men niet kan communiceren is bijzonder frustrerend, vooral in dergelijke emotionele situaties.

Taal speelt dus een grote rol. Het komt erop aan om een gevoeligheid te ontwikkelen voor wat in taal verschillend kan zijn, én om dit expliciet te durven benoemen en er op in te gaan via het gesprek. Het kan gaan om verschillen in zowel verbale communicatie (bv. opletten met vakjargon) als non-verbale communicatie (bv. het geven van een hand). Alle gedrag is communicatie; ook met je houding zeg je iets.